

vil ikke have, at vi skulle gaa videre i den samme Retning i nye Love, og det mener jeg, at denne Lov gjør, idet man ser, at den helt igennem henlægger Afgjørelser, som Sogneraadet meget godt kunde tage, til Amtsraadet, kun efter Sogneraadets Indstilling. Efter § 6 skal Bestemmelsen om Betalingsens Størrelse tages af Amtsraadet. Efter § 8 er det ligeledes Amtsraadet, der afgjør, hvilke Arbeidskredse det er, der skulle forrette Snekastning paa Landeveien. Efter § 9 skal Amtsraadet afgjøre, om visse Biveie kunne undtages fra de almindelige Regler. Efter § 26 skal Amtsraadet ligeledes tage Bestemmelse om Betaling for Sognekjørerne. Efter § 29 er det ligeledes Amtsraadet, der skal bestemme, om enkelte Dele af Kommunen kunne undtages fra at yde Pligtjorfler. Efter § 32 er det Amtsraadet, der skal lave det Schema, hvorefter Fortegnelserne over Sognekjørerne skulle affattes. Efter § 35 er det endog Amtsraadet, der skal afgjøre, hvilken Bøgt Læsjet paa en med to Heste forspændt Vogn maa have. Det er allerede ikke saa Exemplar, og der er muligvis flere. Der er nogle af dem, hvor det maatte kan være rigtig at henlægge Afgjørelsen til Amtsraadet — dette turde saaledes være Tilfældet med Henfyn til §§ 6 og 26 — men i de andre Tilfælde ser jeg ikke nogenformel Grund til at henlægge en Afgjørelse til Amtsraadet, der akkurat lige saa godt kan tages af Sogneraadet. — Efter § 19 skal der kunne ske en Afregning i det Beløb, som Vedkommende er paalagt i Statter og Afgifter til Kommunen. I den tilsvarende senere Paragraf — § 27 — staar der, at Vedkommende skal være optagen paa Registreringslisten, og jeg skal i den Anledning bemærke, at det vel dog turde være Meningen med Bestemmelsen i § 19, at den paagældende Del af Afgiften skal være forfalden til Betaling; thi hvis det ikke kræves, gaar man langt ud over de almindelige Regler for Modregning, og da kan man nøde en Mand til at betale i første Kvartal de Statter, som først forfalde om et halvt Aar eller tre Fjerdingaar. — I § 36 opstilles det som en Forpligtelse, at den, der skal føre, skal afvente Dagens Hjemkomst. Det kan maasse være rigtig, men maasse burde der tilføies en vis Tidfrist, udoover hvilken han ikke skal være pligtig at vente, og i Forbindelse dermed skal jeg henstille, om der ikke kunde være Anledning til at foreskrive, at Vognen skal være pligtig at befordre Dagen efter endt Sygebesøg til et andet Sted i hans Aagebistrukt, naar Afstanden dertil kun ikke er længere end til hans Hjem. — Endelig skal jeg henlede Opmærksomheden paa en temmelig upraktisk Bestemmelse, der findes i § 7, hvorefter Snefogden skal rette en skriftlig Begjæring til Sogneraadet, naar han finder det nødvendigt at faae en Vogn tilstede. For at forstaa en saadan Forskrifts Hensigtsmæssighed maa man sætte sig ind i Situationen, som den er. Snefogden staar

ude i en Snebrude og arbejder med sine Folk, men det ryger og fyger omkring ham, saa han indser, at det ikke kan hjælpe at staa Sneen bort med Stovle, men at der maa staaes en Vogn til Stede for at føre Sneen bort, hvis Veien skal blive farbar. Det er under disse Omstændigheder, at Loven paalægger ham at sætte sig til Skrivebordet og med sine valne Fingre rette en skriftlig Begjæring til Sogneraadet. Jeg tror, at denne Bestemmelse er saa upraktisk som muligt.

J. Madsen. Den høitærede Minister omtalte, at man, naar man ophævede Husmands og Indsidderes Forpligtelse til at forrette indtil 2 Dages Arbejde aarlig til Sneekastning, var nødt til at betale for Arbejdet; men jeg har ikke rigtig kunnet indse Nødvendigheden deraf, thi det forekommer mig, at man, naar man vil overlade det til Sogneraadene, enten de ville lade Arbejdet udføre in natura uden Betaling eller ogsaa for Betaling, godt kan indrette den Fortegnelse, der skal affattes angaaende Sneekastning, saaledes, at f. Ex. een Dag i Omgangen skal paaligge enhver Person mellem 18 og 60 Aar som en personlig Byrde, medens de øvrige Dage skulle paalægges efter Forfornet. Det var en Udvei, hvorved man mulig kunde lægge Pligtarbejde ikke alene paa Husmand og Indsieder men ogsaa paa alle andre Personer, som havde selvstændig Bopæl i Kommunen, og som ikke vare Forforningsbrugere. Dette er for Øvrigt kun en Antydning, jeg skal gjøre, men jeg skal ikke videre forsøge denne Lant, jeg vil blot henstille den til det eventuelle Udvalg. Hvad derimod angaar Sneekastning i det Hele, har jo Loven af 20de December 1799 havt den Grundtanke, at Sneekald er en overordentlig Begivenhed, der hindrer hele Samfundets, og at enhver Person ved saadanne Leiligheder er forpligtet til at udføre det Arbejde, der kræves for at gjøre Veiene ryddelige, næsten paa samme Maade, som man har været forpligtet til at møde ved Aldebrande. Jeg tror, det var den Grundtanke, der laa til Grund for Loven af 20de December 1799, men man er jo midlertid kommen ind paa en anden Grundtanke, nemlig den, at man ikke kan paalægge alle Folk i Almindelighed at møde, uden at gjøre Forskel imellem dem, der have større eller mindre Evne til at forrette Arbejdet. Derfor kom man ved Loven af 1858 til at gjøre Forandring i de bestaaende Forhold og til at fastsætte nogle Regler, hvorefter Fordelingen skulde ske i Omgang, saaledes at de, der havde bedst Evne til at forrette Sneekastningsarbejdet, skulde udføre flere Dages Arbejde i Omgangen end de, der havde mindre Evne. Jeg vil gjerne indrømme, at disse Regler for Fordelingen i Omgangen ikke ere heldige, og jeg tror, at det foreliggende Lovforslags Regler for det Tilfælde, at Arbejdet skal udføres in natura, ere mere heldige, men jeg vil forsøge den